

BAJTÁRSI

LEVÉL

1954.VII.évf.11.sz.levél. 93.oldal. Bregenz 1954.november 10.

MI IS AZ A CSENDORTUDOMÁNY? 7. levél.

Hatodik levelemben két mondaton sorrendjét felcseréltem, mert Mancika gavallérja oly sebesen hajtott, hogy megelőzte a nyakkendő eset zárómondatát. Ki hitte volna, hogy a sebeshajtás ilyen következményekkel is jár! Ilyesmí is csak az emigrációban fordulhat elő.

Tenát rendészeti kérdés a félrecsuszott nyakkendő is, az említett rangjelzés is, miként a kihágások tulnyomó része, közöttük a Mancikák sebeshajtása is.

Most azonban menjünk tovább egy lépéssel.

Az, ha valaki rosszul köti meg a nyakkendőjét, bár legtöbb felebarátjának rendérzékét sérti, nem kihágás. Ha valaki csak megböki a kalapja karimáját, amikor egy ismerőse kalaplevéve köszön neki, az sem kihágás, de bosszantja a tisztelettrőb ismerőst. (Tegyük fel, nem tesz szemrehányást, mert akkor már keletkezhetik valami büntetendő is.)

Julis szabadságra jött a városból. Szép kalapot vett a béréből. Fel is tette a fejére s úgy megy végig a falu utcáján. Peckesen, Fennhordott orral. A falu hasonlókoru, de félként idősebb évjáratu és persze a gyöngébb nemhez tartozó lakóinak ítélete lesujtó. De csak társadalmi valutában. (Egy tetteleges lesujtás a kalapra már valyosabb és törvényes következményekkel járna a lesujtóra nézve. Vagyonrongálás; testi sértés; becsületsértés; egy jó kiadós nyilvános verekedés, amiben Julis is benne lenne nyakig. Hi a tőremuráját, mennyi eshetőség egy kalap miatt.)

A felsoroltak mind cselekmények, de nem büntetendő cselekmények. (A zárójeles tetteleges lesujtást hagyjuk zárójelében.) Ugyan-csak cselekmény, ha valaki a befogott lovat szabályos gyeplővel hajtja. Ugya ez a cselekmény azonban már másként fest, ha a gyeplője csak egyszerű, azaz olyan mint egy Y, ahol a lovat hajtó az Y hosszu szárát fogja és a gyeplővel csak a menet gyorsaságát bírja szabályozni, vagy a lovat megállítani. Jobbra, vagy balra való kanyarodást csak más egyezményes jellel bír esetleg elérni, ha tör-ténetesen a ló hajlandó az egyezményes jelet tiszteletben tartani. Az irányítás egyébként tisztán a ló intelligenciáján és hangulatan fordul meg. Ezért az ilyen hajtás pl. Zalamegyében már kihágás.

Ha valaki szorult helyzetben a zálogházba teszi az ezüst-óráját, ez is egy cselekmény. A cselekvés teljesen ugyanaz, ha a ná-la kölcsönben levő ezüstórá-t teszi be az ugynevezett zatyiba.

Utóbbi azonban már bűncselekmény. (Büntett, vagy vétség. Az óra értéke szerint.)

Valaki befuvarozza a hizott sertését kora hajnalban a városba, hogy a hentesnek eladja. Ez is cselekmény. Nos, ha a szomszédja disznáját viszi eladni minden megbizás nélkül, és még jót is mulat az árából? Hát ez ugyanaz a cselekmény, de a szomszéd miatt bizony bűncselekmény. (Büntett.)

De nézzük csak Juli nénit. Vasaláskor a holmikat kiteszi a nyitott ablakba egy kicsit szellőzni. Arra jön egy cigány, aki ing hiányában szenved és egy inget elemel. Juli néni látja, hogy valami mozgott az ablaknál. Kínéz és meglátja az inggel futó cigányt és torkaszakadtából elkezd kiabálni: "Gyilkos! Rabló! Tűz van! Fogják meg!"

Hogy itt senkit meg nem öltek, az kétségtelen. Erőszakot sem alkalmazott a cigány az ing olvételekor, az is világos. Tűz pedig legfeljebb a Juli néni vasalójában izzott még parázs formájában, ha az is ki nem aludt ekkora istentelenségre. Egy valami vág azonban, hogy "Fogják meg!" Mármint a tolvajt. (Lopás vétsége. De, ha a Józsi bácsi, Juli néni hitestársa elnyűt inge volt, tulajdonelleni kihágás látszik fennforogni.)

És most nézzük, hogy a törvény hogyan vélekedik. Azt mondja: Büntettet, vagy vétséget, avagy kihágást csak az a cselekmény képez, amelyet a törvény annak nyilvánít.

A törvény e vélekedése kettőt jelent. Egyik, hogy büntetendő cselekménynek csak olyan cselekményt lehet tekinteni, amit a törvény büntetendő cselekménynek tart. (Nem Julis bámulói, megvetői és... irigylői.) Másik, hogy a törvény minősít valamilyen cselekményt büntetetté, vétséggé, kihágássá. (Nem Juli néni.)

Törvény szerint kihágássá még azok a cselekmények is minősülhetnek, amelyeket miniszteri rendelet, vagy szabályrendelet minősít azzá. Utóbbiakra vonatkozóan a törvény megjegyzi, hogy mind a miniszteri rendelet, mind a szabályrendelet csupán valamely rendészeti tilalomnak vagy rendelkezésnek megszövegését minősítheti kihágássá.

Tekintve, hogy a büntetendő cselekmények közül a kihágások a leggyakoribbak (Mondjuk a kihágások a hétköznapok, a vétségek a vasárnapok, a büntettek pedig a nagyobb ünnepek. Nem egészen szép ez a hasonlat, de gyakoriságukra ezért azt hiszem találó nagy általánosságban), a kihágás alapelveivel közelebbi levelünkben egy kicsit behatóbban fogunk foglalkozni.

Most bucsúzóul egy esetet. Egy kis elnök póstabélyeget nyomtatott saját képével és szeretne volna megtudni, hogy a közönségnek hogyan tetszik. Áruhában megjelent egy póstahivatalban s érdeklődött, hogy az új bélyegekből sok kel-e el? "Nem", válaszolja a póstás. "Ellenkezőleg: az emberek panaszkodnak, hogy nem ragadnak rá a levélre." A Mátyás király-utánzat nem akarta elhinni, vett tehát egy 3 forintos bélyeget, egy kicsit hátul megköpdöste, felragasztotta egy borítékra. "Ide nézzon, elvtárs, hogy milyen jól ragad." - "Igy persze, hogy ragad", mondja a póstás, "de az emberek mindég a képes felére köpnek."

Büntett, vétség, avagy kihágás-e ez az eset, Kedves Olvasóim? ... Társadalmi ítélet minden esetre! ...

De lesz még másképp is!

-o-o-o-

Szikulusz.

A KERESZT ÉS A KARD SZOLGÁLATÁBAN. (folytatás)

Benes 1949 februárjában jókivánságai kíséretében átadta az államvezetést a kommunistáknak. Fellobogózták a városokat, zúgtak a harangok, ünnepelt a tömeg; a hercegársok pedig hálaadó Istentiszteletet pontifikált az új elnök tisztelőtére.

Nagy volt az öröm! Akárcsak 1920. június utolsó napjaiban

Pilsudszky és Tuchacsevszky életre-halálra menő nagy mérkőzése idején, amikor kivilágították a városokat és lelkenőzve várták a bolszovista hadsereget. Nekik örömnép volt ez, ráknézve tragédia és valószínűleg soha sincs "varsói csoda" és sok minden másképp is történhetett volna a legyengült Európában, ha a kifosztott és megcsönkített Magyarország -és mindjárt tegyük hozzá, hogy az egyetlen ország- minden cseh tiltakozás és gáncsoskodás ellenére is nem a-et akkor maradék hadianyagával Lengyelország segítségére. Csapatokat is akartunk küldeni, de czekek nem engedték át a csehek.

Magyarország tisztán látta a pánszlávizmusból rejlő szörnyű veszedelmét. Védekezett is ellene, azonban sajnos ereje jóformán semmi se volt a roppant túlerőhöz képest. Kossuth Lajos volt az első felkelés államférfi, aki a közvélemény figyelmét nemcsak Európában, hanem itt az Egyesült Államokban is felhívta a minden eddigig felülmúló új expansióra. Látja Európa végzetes va ságát és a lengyel forradalom idején az egyetlen, aki sogeélycsapatokat ajánlott fel a longyelek megsegítésére.

Az osztrák-magyar monarchiának fennállása alatt mindössze egyszer volt magyar külügyminisztere gróf Andrassy Gyula személyében. Nem véletlen, hogy a monarchia külpolitikájában a pánszlávizmus elleni védekezés soha olyan hangsúlyt nem kapott, mint Andrassy alatt.

A San-Stefano-i béke már nyíltan feltárta az orosz célokat és ennek volt a következménye a Németországgal való szövetség, a berlini kongresszus. Kossuthot megdöbbentette a szövetség és turini magányában már előre látta, hogy ennek vége az orosz-francia szövetség lesz. "Magyarország pedig -mint mondotta egy francia újságíró- el van veszve. Oroszország Pestnél lesz, még mielőtt a Habsburgok a budai palotában székelnek és Ti franciák lesztek az uttörői!"

Ez a veszély lebegett a magyar miniszterelnök előtt is, midőn 1914-ben egyedül tiltakozott a Szerbia elleni hadüzenet ellen.

A pánszláv veszély hozta ránk az első kommunis. Ez ellen mozdukt meg most 35 éve az ország népe és fogtak fegyvert a Ludo-vika Akadémia tisztjelöltjei.

Könnnyű kiszámítani, hogy ha a 2. világháboruban Magyarország nem harcolt volna október 15-e után is és a bolszovisták 1945. áprilisa helyett már 1944 októberben elérték volna Bécsot, meddig jutottak volna előre a fegyverszünetig?!

Ezeknek a harcoknak fájó, de örökre dicsőséges emléke marad Budapest védelme. Valahol úgy olvastam, hogy Budapest két teljes hónapig tartotta fel azt a 2. vörös hadsereget, amelyeknek Magyarországon és Bajorországon át előretörve messze Nyugaton kellett volna a szövetséges hatalmak csapataival egyesülni. Talán egyszer még javunkra fogják írni, hogy elmaradt a nagy ölekezés és, hogy ma még létezik egy Resteurópa...-

Talán egyszer eljön még az idő, amikor szeretnének a naptár-ból kitörölni egy dátumot; hogy azon a napon, amikor a budai várra felkerült az új pogány vörös-lobogója, azon a napon, akárcsak mint 400 évvel ezelőtt Cognacban, Jaltában durrant a pezsegő kocant és a pohár és a szövetségesek együtt ünnepeleék Budapest elfoglalását. Országok sorsa társasjáték lett, tologatták a gyufaszálakat. Neked abból csak 10%, de nekem 90, viszont ebből Te kapsz 90-öt, nekem elég lesz 10 is...-

Höl van a mongol levél írójának a 700 év előtti magyar királynak éles szeme, európai felolósségtudata?!

Szerencsés véletlen folytán rendelkezésünkre áll egy eredeti hanglemez. Déli harangszó a budapesti belvárosi plébánia templomból. Ezzel áldozunk annak az örök magyar katonának, aki a legnagyobb áldozatot, az életáldozatot hozta értünk és helyettünk!

Mint a bolsevista harcmodorra jellemző, tényt említem csupán, hogy a belvárosi templom környékén az Erzsébet-híd pesti hidfőjét egy csendőr zlj. védte mintegy 500 fő erőben. Hosszu, elkeseredett harcok után sikerült csak az ollenségnek a roszokat kézbevenni. Nyolc csendőr élte túl az ostromot. Ezeket a "dicsőséges felszabadítók", a felsőbbrendű szovjet emberek, a helyszínen koncolták fel.

Amikor pedig a magyar katona kezéből kiűtötték a fegyvert és sárba tiporták a Szűz Máriás hadilobogót, kézbe vette azt az egyház első katonája s a fegyvertelen nép követte őt a temploni zászlók alatt imakönyvvel és rózsafüzérekkel a T-34.-csekekkel szemben. Ha pedig egyszer meg fogják írni az új Szolgálati Szabályzatot, akkor ebben nem lehet magasztosabban megfogalmazni a kötelességteljesítés fogalmát, mint ahogy ő fogalmazta meg az új mongol levélben:

"Allok Istenért, Egyházért, Hazáért, mert ezt a kötelességet rójja rám a világon legárvább népem történelmi szolgálata!" - Bajtársak!

A legenda szerint, mikor Catalaunumnál befejeződött a harc, a holtak szellemei tovább csatáztak a véres síkság felett. A hun király birodalmának felmulása után pedig Csaba királyfi szérei felállptek a csillagporos tejutrá, a hadak útjára, hogy tovább harcoljanak népükért.

És amikor kilenc évvel ezelőtt mégis elveszett az ellenállás vize, a Hadak Utján új legiók sorakoztak, Voronyezs, Don, a Tatárhágó és Buda hőseinek megtagadott és meggyalázott végot nem érő serege, hogy a Hadak Ura előtt, -majdan pedig az egész világ előtt- tanuságot tegyenek, hogy ez a nép most sem idegen célokért és eszmékért, de nem is valamely politikai rendszer fenntartásáért harcolt, hanem az életért és a szabadságért. Mert soha ilyen veszedelen nem fenyegette a keresztény kulturát, soha ennél elszántabb és céltudatosabb ellenség még nem tört a szabad világ ellen. Ez az ellenség ünnök akarja elpusztítani, a magyarságot kiirtani, és hidd el Bajtárs, hogy úgy fog áldani, vagy verni minket a sors, amint álljuk az esküt és álljuk az új vérszerződést, ami örökre egybefűz a megdicsősültek seregével!

Nem voltunk háborus bűnösök és nem vagyunk azok! Ha ni a mongol levél 700 esztendő s votületében is háborus bűnösök maradtánk, akkor rövidesen el fog jönni az idő, hogy háborus bűnös lesz mindenki, aki az ellen a szörnyű veszedelen ellen Görögországban, Koroában vagy Indokínában harcolt, vagy bár-höl még harcolni fog!
(folytatjuk)

-o-o-o-o-

SZÜLŐFÖLDEM SZÉP HATÁRA...

Kisfaludy Károly.

Szülőföldem szép határa
Meglátlak-e valahára?
Ahol állok, ahol megyek,
Mindenkor csak feléd nézek.

De azok nem vigasztalnak,
Bús szívemmel árván hagynak;
Árván élek bús szívemmel,
Mint a fű, mely a sziklán hej.

Ha madár jön, tőle kérden,
Virulsz-e még szülőföldem!
Azt kérdezem a felhőktől,
Azt a süttő szellőktől.

Kisded hajlák, hol születtem,
Hej tőled be távol estem!
Távol estem mint a levél,
Melyet elkap a forgószél.

-o-o-o-o-

"Érdemes, szép és dicső dolog magyarnak lenni. Ebben a nemzetben van valami olyan érték, kincs és gyönyörűség, miért súlyos kereszteteket viselve, kínosan szenvedve, nélkülözve, megfeszültség dolgozva, robotolva, érdemes, sőt kötelesség élni és halni.

-o-o-o-o-

gr. Teleki Pál.

KETTŐT EGY CSAPÁSRA...

Nem rossz esett a falu szőlőtől a temető sövényeszerűen megnyírt akác és kőköny kerítésével, melyek a csalánnal összesűrűsödve kiválóan alkalmasak arra, hogy ott megbujni lehessen. Elfért itt az orvvadász is, meg a csendőrzárőr is. Csak más-más oldalon. És éppen most írta elő -még a lombohullás előtt- az őrsparancsnok a lest.

Ostoros torn. meg úgy látszik tréfás kedvében volt, mert éppen a temető sövényét választotta ki a les megtartása helyéül. Erre a sík környéken alkalmasabb hely nem is igen kínálkozott, meg azután a temető mellett két oldalon is ut vezetett. Szóval a hely kiválasztása gyakorlott emberre vallott.

Enyhe szél lengedezett, a firmanentumon a hold világát csak ritkán eresztette át a felhőzet.

A les tartásáról a meg arról, hogy a les alatt hogyan kell viselkedni, bőséges tudással rendelkezett Pálnai prbeső, aki csak a les megtartásának helyével nem volt egészen megelégedve, mert hát sűrű is, szurós is, meg csipős is a sok kőkönytűskétől és az alatta burjánzó csalántól. Talán még az is megjárta volna, de a temető kerítésében...éjjél körül, ahol a szellenek is járhatnak...Félnék nem volt, de hát mégis rossz érzés a temető sövényében éjjél körül...

Alig hogy észrevétlenül elhelyezkedett a járőr, néris kezdődött a...szellemjárás. Egy lelket sen lehetett látni, se csoszalya, se kopaja senkinek és mégis, mintha valaki a torkát köszörülné. Ostoros torn. is felfigyelt. Senki. És mégis valaki, vagy valami, de ki, mi? A hallószervek erősen dolgoztak. Senki. De most mintha mégis valami notatás féle zaj hallatszik, közvetlen előtől, majd a jőrtől jobbra. Hol egyik felől erősödik a zaj, hol másik felől. Pálnai prbeső, majd a szemét nézi ki hasaltában. Semmi. Dehát akkor mitől ered a zaj? Csend. Sírí csend. Kis idő múlva megint csak ismétlődik a zaj, de most már a tücsök is elhallgat, pedig eddig oly szorgalmasan szolgáltatta a zenét a síri, halotti csendhez. A zaj növekszik, szinte erőszakos keresztül törtetésként hangzik a tavalyi poshadt avaron. Pálnai prbeső, erősebben markolja meg a tusa nyakát és fejtében szinte döfésre készen tartja a szuronyos puskát. Látni nem lehet semmit és mégis mi okozhatja a zajt? A szellemek...Csakis a szellenek. Ostoros torn. nagy bajusza kavaszul mozog, szemével ő is szinte felnyársalja a zajt okozó láthatatlan valamit. Ujra csend. A Kis tücsök újból felteszi a vonót, hogy megkezdje muzsikáját, amikor megint kezdődik előlről. De most azután látható, illetve csak gyanítható a kis zavartkeltő. Egy kis sünnök volt az avarral valami elintézni való dolga. Éppen a temető sövényében, kimondottan éjjélkor és pont a járőr előtt...A járőr társak egymásra néznek, mosolyognak. Tudták, hogy nem szellemjárás és mégis...Jó volt megbizonyosodni, mi volt a zajnak okozója.

Éppen azon gondolkozott Ostoros torn., hogy lasacska indulnak a falu felé, amikor beszédet hallott. Rövid feleletek. Ez nem rendes beszélgetés...A szől hozza a hangokat.

-Azután hallgassatok róla. A zsidónak van olág. A zsidókat betesszük hallánk. Csak, ha a csendőrzárőr már ott voltak, azután és kicsinyenként adjuk el, hogy fel ne tűnjön.-

-A Maxi megveszi most is. Én többször adtam el neki, amit hazulról vittem.-

-Most nem, már mondtam. Csak a lúdat süti meg most a menyecske.-

-Míg elkészül, egy kis bort Te hozz Elek. Kővér lúdkhoz nem is lehet vizet inni.-

-Meglesz Samu.-

Közön léány sietett el a temető mellett, mindogyik vállán

egy zsák.

-A rozsebb egye meg, de nehéz, egész megizzadtan.-

-Mindjárt otthon leszünk.-

E pillanatban nagyott tüszentett a temető kerítése... a másik oldalon, a szántóföldi részen.

Ostoros törm. csak mosolygott, mert a három legény vállán a zsákkal vad futásnak eredt a falu felé... A szellenek...

Pálmái prbcső. is mosolygott volna, de úgy mondják nemcsak az ásitás, hanem a tüszentés is ragadós és a következő percben nem is egyet, hanem egymás után két hatalmasat tüszentett.

Ugy látszik a temető szellenei náthát kaptak...

Pálmái tüszentésére a temetőkerítés mező felőli oldalából is kivált egy alacsony tornető kövéros alatt, jellegzetes ringó járásával sietve ment a falu felé a mezőn keresztül.

A hold is előmerészkedett s így látható volt, hogy az illetőnél nem volt semmi. Mikor már jó messzire elhaladt, a jör is indulni készült.

-Előbb nézzük meg azt a helyet, ahol az ipse ült - mondotta Ostoros törm. - Ez orvvadász volt. A puskát itt hagyhatta.-

A villanylámpa fényénél hamar megtalálták a helyét a bokrok között, az orvvadász kezében veszélyes szorszám is ott feküdt.

-Ezt magunkkal visszük.-

A község leportyázása után a jör megkezdte pihenőjét. A mindig gyorsan elalvó Pálmái prbcső. ezuttal csak forgolódott.

-Miért nem alszik?-

-Nem tudok elaludni törm. ur!-

-Aludjék csak nyugodtan, majd holnap elmondok mindent. Jó éjt.-

-Csodálkozott, hogy az éjjel a három legényt nem állítottan meg. Ha ezt teszen, nem tudom meg, ki ült lesem és köhögött a temető kerítésében. A legényeket beszédjük elárulta kik voltak. Samu és Elek nevű legény nem sok van ebben a faluban, még ha csak maguk között hívják is így egymást. A lepott holni is előkerül vagy Elelnél, vagy Samunál, vagy a harmadiknál. A lúdat süttő menyecske felderítése sem nehéz. Ő valamelyikük szeretője és valószínű bünségű lesz. Ott is találunk valószínű bünjelt, ha csak el nem égette. A káros valószínű csak a lúd ollopását vette észre s majd elcsodálkozik, hogy még feljelentést sem tett és mi már a tetteseket is szállítjuk.

De nem lesz nehéz megtalálni az alacsony, ringó járású egyént sem. Gyaniton ki volt, mert ez már régen orvvadász gyanus, de nem sikerült elcsipni.

A Maxit náris tudom ki. Ő az orgazda.

No, de most lássunk a nyomozáshoz. Azt hiszen egész szép eredménnyel lesz.-

A nyomozás eredménye nem volt létséges. Az örs hiderítetlen esetei közül is több került ki a nyilvántartásból, mert a jelenlegi tettesek, az orgazda más neveket is említettek és szépen sorra derültek ki a régi lopások is.

Egy kis furfanggal, ha az ügyességgel, találékonysággal, szorcenséval párosul, sok minden régi ügy hideríthető.

Es, ha hozzá még a szellenek is segítenek.

-o-o-o-o-

AZ ÖRÖM.

(folytatás)

Szédülten, betegesen ült pár napig szobájában. Aztán felugrott és kirohant az erdőre.

Multak a hetek. Hajnalban kelt, mint máskor, bujta az erdőt és gonban állt, meg kenyéren. Estéknél pedig a kenyényt körönlötte. Ani kis pénze volt, az olment bélyegre, papírra.

A válaszok nagyrészt egyformák voltak: Előjegyeztük... az állást betöltöttük... vagy válasz sem érkezett levelére.

Később éhezett. Elfogyott a gomba, meg a szamóca is. Szinte már éhségtől szédelegve járt az erdőn. Egyszer csak puskalövést hall. Nem is messze.

-Utána!- gondolta-mintha ő örizné most is a vadat.

Nem volt nehéz dolog az erdész urat becserkészni. Egy özsutát bontott fel éppen nagy igyekezettel. Amikor mögéje ért, megszólalt:

-Özsutát... tilos időben?...- mert akkor még nem volt szabad sutát löni.

Az erdész kimutatta sárga fogait:

-Ki engedett ide, Te gazember?...- és puskájához nyult.

-Az a gazember, aki a törvényt meg nem tudja tartani, erdész ur- mondta az "erdész urat" megnyomva, mert akkor már tudta, hogy azelőtt kocsi volt. És otthagya.

-Hát ezeknek mindent lehet?- ágaskodott benne a kérdés és úgy érezte: meghalt a törvény az erdőn.

Este egy kis kenyeret rágott, melytől csak éhesebben feküdt le, de hajnalban már felébredt az éhségre. Felkelt, hogy vizet igyék, amikor megakadt szemé a puskáján. Ingerlő hus szag ütötte meg az orrát...

-Ugy, nincs már törvény az erdőn- gondolta és gyorsan öltözni kezdett. A rövid puskát köpenye alá fogta és egy óra múlva már durrant is az öreg jószág az erdőszélen. A puskát elrejtette kint, a nyulat pedig megsütötte és vad étvágygal majd az egészet megette. Ettől kezdve aztán nem éhezett. A korcsnáros szívesen átvette a vadat. Pénzt adott érte, meg kenyeret. Bort is néha.

-Valami gazember jár az erdőn- jelentette ebben az időben az erdész ur gazdájának. Hallon a lövéseket és találók kidobott belsőszerűket. Gondolom kicsoda, de ha meglátna: ütött az órája... verte a mellét.

Meglátni azonban nem tudta. Hol itt, hol ott, alkonyattal, hajnalban durrant a puska s csak a véres jeleket lehetett megtalálni. Ekkor már a csendörök is figyelték a volt vadórt. De hiába volt minden. Az új ur tajtékozott: -Ritka nagy marha vagy Te Jóska! Az a talmyos az orrodnál fogva vezet. Látszik, hogy ostornyíl volt eddig a kezében...

-Megölön!... Megölön!...- hörögte ilyenkor az igazságtól nélyen megbántott erdész ur.

-De kit? Még árnyékot sem látott soha. Néha hetekre csend volt az erdőn és már azt hitte, rossz álon volt az egész, amikor meglát csak csattan a lövés valahol, szinte gunyosan és visszhang dobálózott a csattanással: Hahaha!

-Utána hiába járok- látta be végre az erdész ur, de megleszen... És lesett, leskelődött, várt egész addig, míg egyszer egészen közel szólt a puska és az öreg bükkfa szilánkjai az erdész ur halapjára hulltak, mert a golyó alig egy arasszal a feje fölött végodott be a fába.

Honályos alkonyat volt ekkor, de az erdész ur arca fehér gyolcsként világított. Amikor renegő lábai engedték, rohant hazafelé. Az uton éppen a csendörökbe botlott.

-Urain- dadogta- gyilkosság!- Az a ... meg akart gyilkolni.

-Kicsoda?- kérdezték a csendörök.

-Az a gazember! A volt vadór. Ujjnyival lőtt a fejem fölé.-

Futva mentek a kis árendás szobáig, hogy lesbe álljanak és elfogják, amikor hazajön, mert ők a legrövidebb uton mentek és a másiknak órák kerülőt kellett megetni. Az erdész ur kütelet gondolt szerezni, hogy meghőtözzék és úgy hajtsák végig a falun... de a csendörök leintették.

Már jó ideje várahoztak a szegényes pitvarban, amikor zaj hallatszott a vadór szobájából.

Bonyitottak. Az erdész ur csuklani kezdett... Ott ült és kór-
vényt irt akkor is a vadőr. Már egy egész oldal megvolt... A csend-
őrök mosolyogtak. -Ez bizony alibi- mondták és távoztak.

-Uram- mondta otthon az erdész ur- alázattal kérem, tessék
neken belső szolgálatot adni. Családom van. Meggyilkol az a gaz-
ember. -

Az új ur bajuszát rágta és a csendőrökért küldött.

-Tökéletes alibije van- mondta az őrmester- nem lehet tenni
semmit. - De valamit tanácsolhatnak: Az erdész urnak úgy is terhes
a szolgálat, tessék visszafogni a volt vadórt. Másként nehezen
szabadulunk tőle. A legjobb vadór a legnagyobb orvvadászból lesz. -

-Igaza van- mormogott, erre már én is gondoltam. Azt mondják,
nagyon ügyes ember.

A vadőr akkor is kórvényét irogatta, amikor hivatták.

-Hát felfogadom- mondta az új ur- de aztán rend és csend le-
gyen az erdőn!

-Uram! Az erdőn csak én leszek, meg a vadak és szemel hálásan
tekintettek új gazdájára. -

Szédült és boldogan táncolygott ki az uccára. Az őrmester
ninha várta volna:

-Pali fiam- mondta és jószág volt a hangjában, holnap menj be
a főbíró urhoz, mert úgy gondolom, újra kellene esküt tenned... -

Másnap elrakta kis motyóját az elhagyott öreg házban. Kiült
a padra -mint régen- és pipára gyújtott, mint az apja szokta.

Langyos öszl ragyogásban fürdött az erdő és amikor pipáját
kiverte, megszólalt magában:

-A fene se érti az egészséget! Gazembernek kell az embernek len-
ni, hogy becsületos ember lehessen! -

Beküldte T.L. USA-ból.

-o-o-o-o-

AHOGYAN MI LÁTJUK.

Ha a nyugati hatalmak külpolitikai sikereiről, vagy sikerte-
lenségeiről hü közélet akarunk kapni, elég a Krenel szöcsövének, a
Prawdának kommentárjait elolvasni.

Amikor nyolc héttel ezelőtt az EVSZ (Európa Védelni Szövet-
sége) megalakítása a francia nemzetgyűlés elutasító határozatával
megbukott, a kommunista hivatalos sajtó az egekig feldicsúrta a
francia honatyákat, hogy milyen renek hazafiak, mert nem járultak
hozzá Nyugatnémetország felfegyverzéséhez.

Most azonban a dühtől tájtózik a moszkvai sajtó, mert a londoni
és párisi konferenciák a nyugatiak meggyőzésével végződtek
s talán azt mondhatjuk, hogy a II. világháború befejezése óta az el-
ső konkrét meggyőzés létesült Európa egységesítése érdekében.
Reméljük, hogy az aláírt egyezményeket az illetékes parlamentek is
rövid idő alatt ratifikálják s nem fogja azokat egyik vagy másik
állam parlamentje a ratifikáció végtelenségig való kinyújtásával
az E.V.SZ. sorsára juttatni. Méltán írja most a Prawda az alábbi-
akat: Franciaország miniszterelnöke csak amerikai nyomonra irta
alá a szerződéseket. Az U.S.A. diplomáciája még soha ilyen kimon-
dott szentelenséggel nem rendezett nemzetközi tárgyalásnak csu-
folt konklúziót, mint legutóbb Párisban.

Mi is történt tehát tulajdonképpen? A szeptember hó második
felében a londoni Kilenc-hatalmi, majd ezt követőleg október hó
folyanán Párisban a NATO (Atlanti Államok Szövetsége) 14 külügy-
minisztere megállapodott, hogy Nyugatnémetország visszanyeri tel-
jes állami önállóságát, felveszik a NATO államok tagjainak sorá-
ba és Nyugateurópa védelmének erősítése céljából német nemzeti
hadsereget állítanak fel. Mindezekhez való hozzájárulását a fran-
cia kormány jelenlegi miniszterelnöke, egyben külügyminisztere
attól tette függővé, hogy a Saar kérdésben sikerül-e Nyugatnémet-
országgal meggyezésre jutnia. Miután Nyugatnémetország kancellár-

ja, dr. Adenauer az elérendő magasabb cél érdekében e téren is engedelményeket tett, végre okt. 23-án a Saar-kérdésben is megegyezés történt. Német szempontból egyik lényeges pontja a szerződésnek, hogy a Saar vidék lakossága teljes politikai szabadságát visszanyeri és 1955. tavaszán a hovatartozandóság kérdésében népszavazás történik. A kérdéses terület hovatartozandóságát véglegesen a Németországgal kötendő békeszerződés után rendezik.

Ugyancsak az elmúlt hetekben rendezték a "Triesti kérdés" is. Október 25-én az utolsó amerikai és angol katona is elhagyta Triestet és másnap az olasz hadsereg egységei - a lakosság örömjongása közepette - bevonultak a városba.

Közben megtörtént Nehrunak, India miniszterelnökének pekingi látogatása is. Az erről kiadott közös nyilatkozat hangsúlyozza a békes együttélés szükségességét, egyrészt területi jogainak tiszteltetését és más nemzetek ügyébe való be nem avatkozást. Mindemelket India részéről való be nem tartásában nem lehet kételkednünk, de az biztos, hogy Peking jelenlegi urai addig tartják azokat majd magukra nézve kötelezőnek, míg abból számukra előny származik.

Magyarországról érkező hírek egy újabb politikai válságról számolnak be. Megbukott a tervgazdálkodás. A lakosság éhezik. A városokban sorban állnak a vásárlók az élelmiszer-üzletek előtt. A természet ellenesen felduzzasztott gyáriparból szept. végéig 300.000 munkást bocsájtottak el minden végkielégítés nélkül. Híre jár annak is, hogy az elbocsájtások még tovább folynak, amelynek folyamán a tisztviselők és munkások soraiból 6-800.000 egyént bocsájtanak el. A "Szabad Nép" is beismeri, hogy még ebben a költségvetési évben a személyi kiadásokon legalább 230 milliárd forintot kell megtakarítani az államnak, hogy a költségvetés valahogyan egyensúlyban maradjon.

Tudnak arról is, hogy Rákosi Mátyást betegségeknek gyógykezelése végett a Szovjet olyan területre szállították, ahol bukkott politikai nagyságok utolsó idejét töltötték. Reméljük, hogy Mátyival is ez történik, a hiba csak az, hogy helyébe nem kerül nálánál jobb!

-o-o-o-o-

KÖZLEMÉNYEK, HIREK, SZERKESZTŐI ÜZENETEK!

BAJTÁRSAINK FIGYELMÉBE! Ujabbán f.évi augusztus hóról keltezett és csak f.évi nov. 4-én általunk kézhezvett 24 oldalra terjedő sokszorosított röpirat látott napvilágot Bogyay Kamill eső.alez. aláírásával. Nevezett Központi Vezetőnk, valamint nálánál magasabb rendfokozatúak tevékenységét olyan hangnemben bírálja, mely még a hontalanságban sem engedhető meg, ha valaki, mint katona és csendőr annak idején esküvel is megerősített kötelmeit jelenleg is érvényesnek tartja.

Az ügyben a bizottsági kivizsgálás folyamatba tétetett, melynek határozatát annak idején a B.L.-ben közöljük.

Előzetes állásfoglalástól való tartózkodásra az összes Bajtársak figyelmét felhívjuk. (Szerk.)

TOTH GYULA főtörm. bajtársunk feleségét, hűséges életpárját f.évi okt. 17-én magához szelította az Ur Santiago de Chile-ben! Idegen földbe helyezték nyugalomra az ottani jó barátok és honfitársak bőséges részvételével. A magyar eső. feleség mintaképe volt az elhunyt s férjének az emigrációban is hűséges társa. Öszinte részvételünket nyilvánítjuk Bajtársunknak e szomorú alkalomból azon hő önbajtással, hogy Isten változhatatlan akaratába való megnyugvás enyhítse nagy fájdalmát s gyógyítsa be mielőbb sebeit.

=====
Ezúton köszönjük és nyugtázzuk az Ön.....hozzájárulását a BL-re

SÁNTHA JÁNOS honv.örgy.bajtársunk nov.5-én Dornbirnban váratlanul elhunyt.Nov.8-án utolsó kívánságához képest Lingonau-ban helyeztük örök nyugalomra.Nem érhetne meg azon hő vágyát,hogy Hazánkba viszszerkezzen s így egyelőre idegen földben kell nyugodnia.Mintaképe volt a hű bajtársnak,az összetartozandóságunk ápolásának s hontalanságbeni tevékenységével is nemzeti hírnevünket gyarapította és igen sok jó barátot szerzett a magyar ügynek.

TOTH JOZSEF,Basse-Yutz-ban tartozkodó bajtársunk: feleségének f.évi szept.21-én fia gyermeke született,kit László névre kereszteltek.Gratulálunk és őszintén kívánjuk,hogy az egész családnak adjon Isten jó egészséget s a kis Lászlót pedig a többi gyermekeikkel együtt a szülők melletti vihesse vissza szeretett Hazánkba.

KARÁCSONYI AKCIONKBAN való közreműködésre ismételten kérjük Bajtársainkat! "A jövedvü adakozót szereti és megáldja az Ur!"

A FRANCIAORSZÁGI BAJTÁRSÁK figyelmét felhívjuk,hogy:"A lélekben megújuló magyarság jobbulási fogadalmának záloga az épülő fatimai magyar kálvária és fogadalmi oltár!"Adományokat a következő címre lehet küldeni:SOMI K.ERNŐ,7.Delestrin,Mouvaux (Nord.).

OLCSVÁRY-MILVIUS ATTILA vörögy ur nemcsak fényesen beírta nevét a Testület történetébe,hanan amikor kihullott kezünkből a fegyver, szívós kitartással és eredményesen küzdött igaztalanul sérbarántott becsületünkér. Aki dalás alakjára emlékezik, na nem ismerne rá a kórágyon! A hosszas és igen súlyos betegség kimerítő erőforrásaitkat,támogatásra van szükség!

A magam részéről úgy határoztam,hogy ez év minden napján egy órát érte dolgozon. Kérlek Benneteket,hogy ahi teheti,segítsen! Cím: Mrs.A.Olcsváry Milvius 838.Wisenan Ave.MONTREAL,P.Q.CANADA.Melegbajtársi üdvözléssel: Egy csö.ezredes.

Bizunk a magyar csendör áldozatos segítő-készségében és reméljük,hogy a közlést tevő ezredes Bajtársunk példájá követésre talál.

(Szerk.)
NEMZETKÖZI ANTIKOMMUNISTA NAGYGYÜLÉS MIAMIBAN A GUARDIANS OF LIBERTY VÉDNÖKSÉGE ALATT 1955.Február 20., 21., és 22-én,melyen való megjelenésre és előadásra a B.L.szerkesztője is felkérte.Az előadás tárgya: Élmények a kommunista garázdálkodás alatt.

Kérjük Bajtársainkat,hogy saját naguk által átéltekről, valamint közvetlen és személyes tapasztalataikról szóló közleményeket juttassanak szerkesztőségünkhöz.Neveket non hozunk nyilvánosságra,ha csak az illető azt maga non kívánja.Boérkező tudósításokat feldolgozás után megsemmisítjük.

CIMVÁLTOZÁSOK KÖZLÉSÉT idejében kérjük,mert az elkésettek felesleges hiadással terhelik meg lapunk amagy is szükös pénztárát.

M A N U S K R I P T - K É Z I R A T. ABSENDER, ADRESSE: C I M : B. L. SZERKESZTŐSÉGE. B R E G E N Z. Lager Vorloster, Baracke 2.

DRUCKSACHE
PRINTED MATTER
PÉRIODIQUE

An Herrn
Mr.
Msr.

Dr. BELA REKTOR
376 EDDY RD
CLEVELAND-Ohio
USA

MIT FLUGPOST